

موقعیت پناهگاه‌ها یا گریزگاه‌های امن منطقه سکونت خود (مثلا پارک ها یا سوله ها) را برای مواقع بحرانی شناسایی کنید.

گزارش «شهروند» از وضع سینما رفتن ایرانی ها و تلاش های تازه برای ساخت پردیس های سینمایی جدید

داستان هزار و یک شهر

پردیس های سینمایی امید قرار است شور سینما را به شهر های دور و نزدیک ببرند به مرکز استانی که سینما ندارد و مردمی که امیدشان یک سالن تاریک و رویایی است

اماد پر بیشتر اوقات سالن کرایه داده می شود یا در جشنواره های تئاتر و موسیقی عملاً کران فیلم تعطیل است.»

هر چند وزیر فرهنگ و ارشاد از نرفتن ۸۸ درصد ایرانی ها به سینما می گوید، به نظر می رسد آمار های مرکز نظرسنجی اینسپا به واقعیت نزدیک تر باشد؛ یعنی سهم بیشتر سینما و کمتر تئاتر. براساس این نظرسنجی، ۳۰.۲ درصد مردم ایران اصلاً سینما نرفته اند و از آخرین بار سینما رفتن ۵۳.۳۷ درصد سه سال می گذرد، البته اوضاع تئاتر هم بهتر از سینما نیست چون ۸۸.۶ درصد مردم اصلاً تئاتر نرفته اند و ۳۷/۶ درصد گاهی اوقات به تئاتر می روند.

سینماهای ایران در سال ۹۲ به ۲۴۷ سینما رسیدند و تلاش های بسیار حوزه فرهنگ نتوانست این تعداد را در سال ۹۷ به حدود ۵۵۰ برده نمایش برساند؛ اگر چه این تعداد هم در قیاس با نسبت جمعیت و پراکندگی جغرافیایی عدد پایینی است. نگاهی به آمایش پژوهشی اطلس سالن های سینما بر این مسأله صحنه می گذارد و نیاز به سالن های سینما را با در نظر گرفتن اقل ۱۰ ساله و رسیدن به شرایط استاندارد دست کم ۳۵۰۰ سالن سینمایی عنوان می کند و این به معنای مهیا کردن حدود هفتصد هزار صندلی دیگر است تا شاید تغییری در جایگاه ایران که میان ۱۰ تا ۲۰ کشور آخر لیست در میان ۷۵ کشور صاحب سالن سینما در جهان دیده می شود، ایجاد کند.

فضای فرهنگی ساتنی متری

«سینمای قدیمی یاسوج خیلی وقت است تخریب شده و دیگر کسی نامش را به یاد نمی آورد و شده پارکینگ ماشین ها.

یاسوج سینما ندارد و سالن کوچکی در اداره فرهنگ به شکل موقت فیلم نمایش می دهد، البته در دوران جشنواره فعال بود اما این که هنوز فعال است یا نه؟ خبری ندارم.»

«هنداد» تنها سینمای رسمی استان کهگیلویه و بویراحمد است که تابلو سینما با نام خودش بر سردر نصب شده و فیلم ها را با کمی تأخیر از شهر های بزرگ روی پرده می برد و اغلب با استقبال بالایی

سینما دوستان روبرو می شود. «محمد» ساکن دهدشت است و فیلم هایی که دوست داشته را در سینما «هنداد» دیده است. «محمد» که بیشتر اوقات به یاسوج در رفت و آمد است از علاقه شهروندان به فیلم دیدن می گوید: «هیچ کدام از شهر های استان سینمای رسمی ندارند برای همین بیشتر اوقات از کلوپ ها فیلم کرایه می کنند؛ فیلم هایی که با تبلیغاتشان را

حالا قرار است در ۲۰ شهری که جمعیت بیشتری دارند، ۶۰ سالن سینما ساخته شود؛ ایلام، ایرانشهر، گناوه، بانه، ماکو و اندیمشک ۶ شهری اند که برای داشتن پردیس امید مرحله تهیه نقشه و طراحی سازه و انتخاب پیمانکار را پشت سر گذاشته اند. شهرداری های میناب، تربت حیدریه، یاسوج، بم و طبس هم اعلام آمادگی کرده اند تا در ۱۱ شهر از ۲۰ شهر مورد نظر اسارت طرح سینمای امید زده شود؛ خبر های خوشی که رضاعتلی حیدری خلیلی، معاون توسعه مدیریت و منابع انسانی سازمان سینمایی در حاشیه همایش معاونان هماهنگی امور عمرانی استانداری ها از آنها سخن گفت تا خاطرات دوباره «هرندی» و «تمشا» رفتن برای اهالی بم زنده شود و مردم تربت حیدریه را به روز هایی ببرد که در سینمای «۲۲ بهم» به تماشای فیلم می نشستند؛ اگر چه همان سال هم به بهانه بازسازی کاملاً تخریب شد و سالن «ندیشه» هم هیچ گاه رنگ سینما شدنش به خود ندید تا چراغ سینما در سال ۹۴ برای همیشه در این شهر خاموش شود.

فاصله معنادار با استانداردهای جهانی

«همی گزارنده تخریش کنه؟ چون زمینش در موقعیت خوبی قرار داره، البته اجازه راه اندازی دوباره سینما را هم نمی دهند.» اینها را صاحب تنها سینمای جیرفت به «شاهین» گفته بود. این معلم، سینمای قدیمی جیرفت را به خاطر داره؛ سینمایی که «ادمهر» در

آن روی پرده رفت اما حالا سال هاست که تعطیل است. البته در حال حاضر تنها آمفی تئاتر شهر مسئولیت سینما را به دوش داره، سالنی فاقد استاندارد های سالن سینما. «در شهرستان جیرفت یک سالن آمفی تئاتر بوده که بگهگاه در آن فیلمی اکران می شود، البته عموماً با برنامه های دیگر تداخل داره. این سینما سعی می کند با فیلم های روز پیش برود، آخرین فیلم «هنری شش و نیم» بود و فیلم های جشنواره «راه پوشش داد» «شاهین» اقبال مردم جیرفت از فیلم های اکران شده را بالا می داند: «در اکران «ابدویکروز» بعضی پشت در سالن مانده بودند. البته فیلم هایی بوده که به جز من و همراهم کسی در سالن سینما نبوده است. یکی از ایرادات این سالن آمفی تئاتر این است که برای صندلی های جلویی نمی توان بلیت فروشی کرد چون به پرده خیلی نزدیکند. مردم واقعاً به سینما علاقه دارند

شهروند | رودبار، قلعه گنج و موانج سینما ندارند. سینمای «شوباد» که هنوز تعطیل است، بی‌ها ۱۶ سال پس از آن زلزله مرگبار برای سینما رفتن باید تا کرمان برود و مردم جیرفت یک آمفی تئاتر تازه دارند برای دیدن فیلم که فیلم ها را نصفه نیمه نشان می دهد. تا پنج سال پیش هیچ کدام از هفت شهرستان جنوب کرمان سینما نداشتند؛ موضوعی که هنوز برای تعدادی از این شهر ها به جاست. استان کهگیلویه و بویراحمد تنها یک سینما داره؛ سینمای «هنداد» دهدشت، در مرکز استان، یاسوج هم روزگاری سالن سینمایی داشته که حالا از آن تنها خرابه های مانده برای پارک ماشین، دوستان دار هنر هفتم البته در دوران جشنواره خودشان را به سالن کوچکی در اداره فرهنگ یاسوج می رسانند؛ سالنی که تنها در جشنواره فیلم اکران داشته و حالا منتظر مناسبتی دیگر است.

اینها گوشه های از ماجرای هزار شهر بدون سینمای ایرانی؛ شهر هایی که بخشی از جمعیت ۸۰ میلیون رانشکیل می دهند و در قرن بیست و یکم

هنوز تجربه نشستن روی صندلی های سینما و همراه شدن با ندیای فیلم ها را در شهر های شان تجربه نکرده اند و گاهی برای دیدن فیلمی که سررودنای زیادی به پا کرده، خود را به نزدیک ترین شهر رسانده اند.

هفته گذشته بود که «مهدی جمالی نژاد» معاون عمران و توسعه امور شهری و روستایی وزیر کشور از امضای تفاهتنامه

همکاری مشترک بین سازمان شهرداری ها و دهیاری های کشور و سازمان امور سینمایی و سمعی-بصری وزارت فرهنگ و ارشاد خبر داد تا براساس آن در شهر های بدون سینما سالن سینما ساخته شود. رضاعتلی حیدری، معاون توسعه مدیریت و منابع سازمان سینمایی کشور، هم آن روز همین ها را گفت. آنها گفتند که حدود هزار شهر ایران سینما ندارند و فردایش وزیر فرهنگ هم گفته شان را تأیید کرد: «پیش از هزار شهر در کشور از امکان سینمایی بهره مندند و براساس آمار ها حدود ۸۸ درصد مردم کشور تا کنون به سینما نرفته اند. با بررسی های صورت گرفته در شرایط کنونی شهر های کشور با مشکل جدی کمبود فضاهای فرهنگی و هنری مواجهند که باید معاونین عمرانی استانداری های سراسر کشور در پروژه ها این امکانات مهیا را لحاظ کنند.»

استاندار تهران با اشاره به طرح ساماندهی کودکان کار و خیابان گفت: «از زمان آغاز این طرح تاکنون تعداد ۲۳۴ کودک که عمدتاً از اتباع خارجی و توسط باندهای قاچاق از کشورهای همجوار به تهران قاچاق شده بودند، ساماندهی شدند.» نوشیروان محسنی بندپی در صفحه توئیتر خود در این باره نوشت: «ساماندهی کودکان کار و خیابان هماهنگی همه دستگاه های مسئول رامی طلبد، اما با تمام مشکلات از زمان آغاز این طرح تاکنون موفق به ساماندهی تعداد ۲۳۴ کودک که عمدتاً از اتباع خارجی و توسط باندهای قاچاق از کشورهای همجوار به تهران قاچاق شده بودند، شدیم.»

ساماندهی ۲۳۴ کودک کار و خیابان در تهران

۹۹

معاون عمران و امور شهر و روستایی وزیر کشور در گفت و گو با «شهروند»:

شروع سینما سازی برای شهر ها با یک میلیارد و ۲۰۰ میلیون تومان!

مهدی جمالی نژاد، معاون عمران و امور شهر و روستایی وزیر کشور و رئیس سازمان شهرداری ها و دهیاری ها در گفت و گو با «شهروند» از طرح سینمای امید و منابع تأمین مالی آن و این که حوزه فرهنگ بعد از چه مدت شاهد اجرایی شدن کامل این پروژه خواهد بود، می گوید. او می گوید بخشی از منابع مالی ساخت پردیس های سینمایی امید توسط شهرداری تا سقف ۵ میلیارد ریال و کمک هزینه ای معادل ۷ میلیارد ریال هم برای احداث از سوی سازمان امور سینمایی و وزارت ارشاد تأمین شده و این یعنی قرار است پردیس های سینمایی برای شهر های بدون سینما با یک میلیارد و ۲۰۰ میلیون تومان ساخته شود.

پایلوت مناطقی که قرار است صاحب سالن سینمایی شوند بر چه اساسی بوده است؟

با توجه به این که حدود یک هزار شهر کشور به لحاظ تعداد، نیازمند احداث سالن های سینما هستند، اجرای این تفاهتنامه با انتخاب از بین شهر های مذکور با هماهنگی وزارت ارشاد صورت می گیرد.

در شهر های پایلوت شده آیا این امکان پیش بینی شده است تا تمام جمعیت آن شهر بتوانند به این سالن ها دسترسی داشته باشند؟

استاندارد جهانی دسترسی به سالن های سینما به ازای هر ۱۰ هزار نفر یک سینماست. شهر های ایران هم در طبقه بندی زیر ۲۰ یا ۱۰ هزار نفر قرار دارند، به گونه ای که شهر های زیر ۲۰ هزار نفر به ۹۶ شهر می رسند. قطعاً احداث یک سالن در چنین شهر هایی امکان دسترسی حدود ۷۴ درصد از تعداد شهر های کشور و جمعیت ساکن در آنها به خدمات را فراهم می کند.

بروسه تکمیل هر کدام از این سینما ها چه مدت زمانی خواهد بود و منابع این طرح ها چگونه تأمین خواهد شد؟

مدت زمان توافق شده برای اجرای طرح در این تفاهتنامه سه سال پیش بینی شده است و مطابق نقشه ها و طراحی سازه پروژه به از آنجا آغاز خواهد شد. بخشی از منابع مالی ساخت پردیس های سینمایی امید توسط شهرداری تا سقف ۵ میلیارد ریال و کمک هزینه ای معادل ۷ میلیارد ریال هم برای احداث از سوی سازمان امور سینمایی و وزارت ارشاد تأمین می شود، بنابراین برنامه زمان بندی پروژه ها حسب نقشه تهیه شده و اعتبارات و تنظیم اجرایی می شود. طرفین متعهد به تسریع در اجرای پروژه ها هستند.

آیا این سالن ها ظرفیت بخش هم زمان فیلم های روی پرده کلاس شهر ها را خواهند داشت یا برای تقویت فیلم سازی توسعه می خواهند بود؟

پردیس های سینمایی امید در راستای ارتقای شاخص های فرهنگی و عمومی سازی و دسترسی به هنر های فاقد سالن سینما در کشور با استفاده از ظرفیت مشترک شهرداری ها و وزارت ارشاد ایجاد خواهد شد. امکانات و تجهیزات ارتقا و نحوه مدیریت و بهره برداری از این سالن ها به گونه ای خواهد بود که بتواند توازن و فرصت برابر در دسترسی به خدمات سینمایی را فراهم آورد؛ اگر چه ظرفیتی مناسب را برای توسعه و توجه به ظرفیت های بومی و محلی در حوزه سینما فراهم می کند.

سالن های سینما در کاهش ناهنجاری ها و کمک به همبستگی اجتماعی چه نقشی می تواند بازی کند؟ این به پدیده ای است که در دسترسی به زیر ساخت های فرهنگی اعم از سالن های نمایش، تئاتر و سینما امکان بر کردن اوقات فراغت، حس همبستگی و تقویت سرمایه های اجتماعی وجود خواهد داشت و فضای را فراهم می کند که ناهنجاری های اجتماعی کاهش یافته و هویت و نشاط اجتماعی را به همراه خواهد داشت.

فیلم خوب می تواند افکار و باور های مثبت ایجاد و یادگیری را تسهیل کند. تغییر رفتار بر اثر تغییر افکار، به واسطه تماشای فیلم خوب که در فیلم درمانی مطرح می شود، دستاورد با اهمیتی است. یکی دیگر از کارکردهای مهم فیلم دیدن تخلیه هیجان هاست. هیجان ها ماهیتی مکانیکی و هیدرولیکی دارد و اگر تخلیه نشود، انباشته و به بدترین شکل و در بدترین شرایط ممکن برون ریزی می شود. این روانشناس هیجان ها را در اصل نه خوب و نه بد می داند: «اگر در مورد هیجان ها تدبیر نشود، منجر به پیامدهای نامطلوب می شود. تماشای فیلم می تواند به پالایش هیجان ها منجر شود؛ هیجان هایی که گاهی تجمع شان آزار رسان می شود از طرفی، هیجان ها مسری اند و در جمع قابلیت هم افزایی دارند. برای همه ما پیش آمده که وقتی با موضوع هیجان انگیزی روبرو می شویم، گرایش قوی برای در میان گذاشتن آن با دوستان و اطرافیانمان داریم. تماشای فیلم با دیگران و گفت و گو های پس از آن با ایشان راه را برای اوج گیری هیجان ها و تخلیه جامعه پسند آنها برای مردم و شهروندان هموار می کند.»

مجتبی دلیر، روانشناس اجتماعی:

سینما جایی برای اوج گیری هیجان ها و تخلیه جامعه پسند است

این عضو هیأت مدیره و دبیر انجمن روانشناسی اجتماعی ایران می گوید: «مردم باید در برنامه ریزی برای اوقات فراغت امکان و حق انتخاب برای رفتن به سینمای خوب را داشته باشند. شیطان برای دست های بیچاره همیشه کار داره. اگر تفریح جمعی نباشد، تنش اجتماعی جای آن را می گیرد؛ اگر تنش ها به صورت نمادین، برای مثال با دیدن فیلم تخلیه نشود، صورت واقعی به خود می گیرد.»

«دلیر» برای سینما کارکردهای مختلفی می بیند و ادامه می دهد: «البته از مهم ترین آنها سرگرمی، تفریح و لذت بردن است اما تماشای فیلم می تواند جنبه شناختی، هیجانی، رفتاری، اجتماعی و حتی معنوی داشته باشد. دیدن یک فیلم ممکن است منجر به تحول معنوی افراد شود. از نظر شناختی دیدن یک

این روانشناس اجتماعی دور هم بودن و گردهمایی و معاشرت را یکی از نیازهای جوامع بشری امروزی می داند و می گوید: «مردم نیاز به دور هم بودن، گردهمایی، معاشرت و جشنواره های فرهنگی-اجتماعی دارند. اصولاً ارتباط با دیگران یک نیاز جدی روانی اجتماعی است و تماشا کردن فیلم در سینما همراه با تعداد زیادی انسان علاقه مند دیگری می تواند بستر بر آوردن این نیاز را فراهم آورد. اما این نوع اکران صرف فیلم جذابیت کافی برای بیننده ندارد و در مواردی هم که مدعو سینماها از تکنولوژی های جدید استفاده می کنند، آن هم با محدودیت های ویژه برای بخش فیلم، هزینه های بالا دارد که مانع مهمی محسوب می شود؛ مثلاً یک خانواده برای دیدن آن فیلم باید هزینه زیادی پرداخت کند که در توان همه نیست.»